

Fragment uit
Vlinders in de storm
Petra Heckman

Copyright © 2017 Petra Heckman
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Eerste druk januari 2018

Op een zondagmiddag, eind maart, vindt Tanja dat het tijd is om naar haar schoonouders te gaan. Ze besluit een kalmerend tabletje in te nemen, dat ze nog heeft bewaard uit de tijd dat Ronald die nodig had. Ze grinnikt even als ze er eentje door-

slikt. Misschien zijn ze wel over de datum? Ze heeft niet eens gekeken. Wat maakt het ook uit. Misschien is haar leven over een paar uur wel helemaal anders.

Even later stapt ze in haar auto en rijdt, voor haar doen rustig, de straat uit. Ze rijdt met open raam en snuift zoveel mogelijk frisse lucht op. Het pilletje helpt niet erg. *Waarschijnlijk toch echt over de datum*, schiet het door haar hoofd, en ze grijnst even tegen zichzelf in de buitenspiegel.

Als ze de straat van haar schoonouders inrijdt, verlaten die net hun huis en lopen haar tegemoet. Tanja schrikt en staat vol op de rem. Haar schoonouders schrikken ook. Tanja ziet de verwarring bij haar schoonmoeder, die plotseling stilstaat en druk pratend aan de arm van haar man trekt. Ze wil terug, maar haar man loopt met opgeheven hoofd door, en dus dribbelt haar schoonmoeder erachter aan. Tanja stapt uit, en op dat moment passeren de oude mensen haar auto.

‘Dag,’ zegt Tanja, maar het is alsof ze fluistert.

Er komt dan ook geen reactie.

Tanja besluit hen achterna te lopen en vergeet haar auto, die nog midden op de straat staat. Ze versnelt haar pas, en haar hakken klikken op de stoep.

‘Hallo!’ roept ze nu luider, en nog iets harder: ‘Meneer en mevrouw Dijkema,’ maar er wordt niet gereageerd. Aan het einde van de straat slaan ze een hoek om en zijn ze weg. Tanja blijft staan en kijkt met stomheid geslagen naar het punt waar de twee mensen zojuist zijn verdwenen.

Boos en teleurgesteld loopt ze terug naar haar auto. Ze stapt in en rijdt tot voor het huis van haar schoonouders. De gordijnen zijn op een kiertje na gesloten. Tanja stapt uit en loopt de voortuin in. Ze probeert uit alle macht iets te ontdekken in de kamer, maar de kier is eigenlijk net te klein. Met haar gezicht helemaal tegen het glas gedrukt en haar handen aan weerszijden van haar gezicht om zo min mogelijk last van weerspiegeling te ondervinden, staat ze naar binnen te turen. Even meent

ze iets te zien, maar zeker weten doet ze het niet.

Moedig besluit ze aan te bellen. Met kloppend hart wacht ze af, maar er wordt niet opengedaan.

‘Mevrouw!’ klinkt het ineens achter haar.

Ze schrikt, en draait zich om. Ze kijkt recht in het gezicht van een oude dame.

‘Het is niet erg netjes wat u doet, hè?’ vraagt de vrouw, met samengeknepen ogen.

Even weet Tanja niets te zeggen, en de twee vrouwen bekijken elkaar van top tot teen.

‘Ik...’ hakkelt Tanja tot haar ergernis. ‘Het zijn mijn schoonouders.’

‘Oh,’ zegt de oude dame. ‘Geweest, als ik me niet vergis?’

‘Nog steeds,’ bitst Tanja terug, en haar ogen schieten vuur. ‘En wie bent u?’

De dame zegt echter niet wie ze is, maar gaat onverstoord door. ‘U heeft hier niets meer te zoeken, meen ik. Zij hebben met u gebroken, toch?’

Tanja kookt bijna van binnen, maar laat zich niet kennen, en ze drukt nogmaals op de bel.

‘Ze zijn er niet,’ jent de vrouw.

Tanja wacht nog heel even. Dan draait ze zich om, recht haar rug en loopt met opgeheven hoofd naar haar auto, de oude dame ietwat verward achterlatend.

Zodra Tanja de straat uit is, haalt ze opgelucht adem. Wat een gedoe. ‘Wie is in ‘s hemelsnaam dat mens?’ vraagt ze zich hardop af.

Eenmaal thuis zet ze een kop koffie en gaat ermee aan de keukentafel zitten. Ze is doodmoe. Het voelt alsof ze haar energie voor de hele dag heeft verbruikt.

Net als ze haar tweede kop koffie wil inschenken, gaat de deurbel. Ze laat van schrik bijna haar kopje vallen, maar weet het nog net te redden. Het belandt met een klap op het aanrecht. In de veronderstelling dat het haar ouders zijn, opent ze

wijd de deur, en net als ze een enthousiast: ‘Hey,’ wil roepen, klapt haar mond weer dicht. Voor haar staat een politieman. Alle kleur trekt uit haar gezicht en haar benen beginnen hevig te trillen.

‘Goedendag,’ zegt de man en hij kijkt haar vriendelijk aan. ‘Bent u mevrouw Dijkema?’

Tanja knikt en steekt beverig haar hand uit. ‘Tanja Dijkema,’ fluistert ze en de man drukt haar stevig de hand. Het is een warme hand, een echte hand.

‘Van Slagteren,’ stelt ook hij zich voor. ‘Mag ik even binnenkomen?’

Tanja doet zwijgend een stap achteruit om zo de man binnen te nodigen. Eenmaal in de huiskamer krijgt ze een beetje haar verstand terug.

‘Gaat u zitten,’ zegt ze en zelf ploft ze op de dichtstbijzijnde stoel. ‘Is er iets met mijn ouders?’ informeert ze kleintjes.

De agent schudt zijn hoofd. ‘We hebben een klacht over u ontvangen, en ik ben erop uitgestuurd om te onderzoeken of die klacht gegrond is.’

Er valt even een stilte. De koffie in de keuken lijkt helemaal vergeten.

‘Wat eh... wat voor klacht?’ stottert Tanja, en ze denkt meteen aan haar rijgedrag. Ronald heeft haar altijd gewaar-schuwde dat ze een keer politie achter zich aan zou krijgen, en nu is het dan blijkbaar zover. Gespannen kijkt ze de man aan, maar hij zwijgt, en zijn helderblauwe ogen kijken ongegeneerd de kamer rond. Ondertussen haalt hij pen en papier uit zijn jaszak en kijkt haar beminnelijk aan.

‘Er is over u geklaagd, mevrouw,’ verklaart hij.

Dat oude mens, schiet het door Tanja’s hoofd, maar ze zwijgt.

‘U heeft bij vreemde mensen ongegeneerd naar binnen gegluurd, terwijl de gordijnen praktisch helemaal dicht zaten, en u heeft ook meerdere malen aangebeeld.’